– узгодженість цілей, напрямів і етапів інвестиційної стратегії з загальною стратегією підприємства;

– внутрішня збалансованість інвестиційної стратегії, тобто узгодженість між собою окремих стратегічних цілей і напрямів інвестиційної діяльності, а також послідовність їхнього виконання;

– узгодженість інвестиційної стратегії із зовнішнім середовищем, тобто відповідність інвестиційної стратегії змінам інвестиційного клімату та кон'юнктури ринку;

– можливості впровадження інвестиційної стратегії з урахуванням наявного ресурсного потенціалу;

– прийнятність рівня ризику через аналіз інвестиційних ризиків і можливі наслідки для підприємства та шляхи їх компенсації;

– результативність інвестиційної стратегії на основі визначення економічної ефективності реалізації інвестицій.

Отже, з загальної проблеми покращення інвестиційної привабливості підприємства варто виділити проблему її забезпечення шляхом розробки інвестиційної стратегії підприємства.

Список літератури:

1. Конащук В.Л. Формування інвестиційної стратегії промислового підприємства : [Електронний ресурс] /В.Л. Конашук, В.Ю. Ковальова. – Режим доступу: http://www.zgia.zp.ua/gazeta/evzdia_3_075.pd

2. Майорова Т. В. Інвестиційна діяльність: пїдруч. [для студ. вищ. навч. закл.] / |Т. В. Майорова]; – К.: Центр учбової літератури, 2009. – 472 с.

3. Мамотенко Д.Ю. Інвестиційний менеджмент: навч. посіб. – Запоріжжя: РВВ ЗДІА, 2012. – 153 с.

4. Пожуєва Т.О. Управління інвестиційним процесом підприємства в сучасних умовах господарювання : [Монографія] /Т.О. Пожуєва. - Запоріжжя : Видавництво Запорізької державної інженерної академії, 2010. – 226 с.

5. Тридід О.М. Розробка інвестиційної стратегії підприємства як напрям забезпечення його інвестиційної привабливості / О.М. Тридід // Управління проектами та розвиток виробництва: Зб.наук.пр. – Луганськ: вид-во СНУ ім. В. Даля, 2011. – № 1(37). – С. 92-99. – Режим доступу: http://www.pmdp.org.ua/images/Journal/37/11tomzip.pdf.

Суслов С.О.
аспірант кафедри економіки та моделювання ринкових відносин
Одеський національний університет імені І.І. Мечникова
м. Одеса, Україна

ОБҐРУНТУВАННЯ НЕОБХІДНОСТІ ІНВЕСТИЦІЙНО-ІННОВАЦІЙНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕФЕКТИВНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

Сучасний стан економіки України вимагає істотних інвестицій в промисловість, які мають здійснюватися на новому інноваційному рівні. Але не всі українські підприємства мають можливість здійснювати інноваційну діяльність, оскільки вона вимагає істотного фінансування.

Державне фінансування фундаментальних досліджень, які є першоджерелом інновацій, обмежене. Здійснити перехід українських підприємств на інноваційний рівень розвитку в сучасних умовах неможливо через відсутність повноцінної пропозиції інноваційних продуктів, інноваційної інфраструктури, достатнього об'єму фінансових ресурсів. Виходом з ситуації є здійснення промисловими підприємствами інвестиційно-інноваційної діяльності, спрямованої на здійснення капітальних вкладень з метою зміни основних виробничих фондів і технології для випуску продукції з покращеними властивостями [1, с. 31].

Різні аспекти необхідності впровадження інвестиційно-інноваційної політики щодо ефективної діяльності вітчизняних підприємств перебувають у полі зору вітчизняних та зарубіжних вчених: О.А. Амоші, А.В. Василенко, В.М. Гейця, В.І. Захарченко, С.М. Ілляшенко, С.О. Іщук, М.М. Кулаєць, Л.В. Кривенко, О.О. Лапко, В.П. Стахарчука, А.М. Ткаченко, С.В. Філиппової, Л. Федулової та ін.

Метою даного дослідження є обґрунтування необхідності інвестиційно-інноваційного забезпечення ефективної діяльності сучасних підприємств.

Інноваційний процес являє собою підготовку й здійснення інноваційних змін і складається із взаємозалежних фаз, що утворюють єдине, комплексне ціле. У результаті цього процесу з'являється реалізована, використана зміна - інновація. Для здійснення інноваційного процесу велике значення має дифузія (поширення в часі вже один раз освоєної і використаної інновації в нових умовах або місцях застосування). Інноваційний процес має циклічний характер. Врахування цих моментів сприятиме створенню гнучких систем організації й управління економікою [5].

Урядом прийнято важливу стратегію інноваційного розвитку України на 2010-2020 роки. Дана стратегія має системний характер, охоплює широкий спектр проблем в галузі науки та інновацій в Україні [4].

Саме тому, інноваційний процес є важливою особливістю сучасного економічного зростання. Логічно стверджувати, що ефективність інноваційного процесу тісно зв‘язана з ефективністю «залучення» нового знання в господарську практику.

Як показує світовий досвід, інноваційна активність підприємства може стати одним із основних умов формування його конкурентоспроможності, стратегічної перспективи, утримання та розширення ринкової ніші. Навіть успішні на даний момент підприємства, але які не займаються інноваціями, рано чи пізно все ж зіткнуться з труднощами, у з в‘язку з тим, що ринок вимагає постійного оновлення, особливо коли мова заходить про конкурентоспроможність [6].

Проте варто відзначити, що досягнення істотних результатів у розвитку інноваційної сфери серед підприємств України найближчим часом представляється проблематичним. Причиною є існування низки факторів, що стримують інноваційну активність, основними з яких є:

– відсутність серйозного досвіду ведення інноваційної діяльності на підприємствах України;

– слабка правова база, що регулює інноваційну діяльність;

– відсутність основних понять, що визначають суб‘єкти інноваційної діяльності;

– відсутність економічних механізмів розвитку інноваційної діяльності на підприємствах, в тому числі грамотно обраної стратегії і застосування сучасних методів планування інноваційної діяльності;

– відсутність цільової підготовки фахівців, спрямованих на розвиток ін-

новаційної діяльності;

– проблеми, пов'язані з підготовкою і закріпленням кваліфікованих кадрів на підприємствах;

– застаріла технологічна база;

– тривалий період окупності нововведень;

– відсутність працюючих центрів трансферних технологій [3].

Особливістю механізму здійснення інвестиційно-інноваційної діяльності промислових підприємств є те, що вона включає складові елементи і інноваційної, й інвестиційної діяльності. В ході здійснення інвестиційно-інноваційної діяльності ресурси вкладаються в оновлене устаткування, яке необхідне для виробництва вдосконаленого продукту, але створене без використання новітніх відкриттів фундаментальної науки [2, с. 263].

Аналізуючи досвід державного регулювання інвестиційної і інноваційної діяльності в країнах з високим рівнем технологічного розвитку і порівняльний аналіз системи державного регулювання інновацій в Україні, можна стверджувати, що державної підтримки щодо впровадження інвестиційно-інноваційної діяльності не отримують більшість підприємств, не дивлячись на передбачені українським законодавством заходи зі стимулювання інноваційної діяльності [6].

Для забезпечення ефективності інвестиційно-інноваційної діяльності підприємства необхідно, перш за все, створити узгоджену на всіх рівнях і тимчасових етапах методику формування інвестиційно-інноваційних пріоритетів підприємства, що являє собою конкретні правила прийняття рішень, які реалізовуються на основі певної аналітичної і початкової інформації. На думку В.П. Стахарчука, основою цього узгодження повинна бути орієнтація на кінцеві результати і відповідні процедури щодо оцінки впливу на них тих або інших варіантів рішень [7, с. 164].

Таким чином, на думку автора, інвестиційно-інноваційному забезпеченню належить провідна роль у процесі підвищення ефективності діяльності підприємств у сучасних умовах господарювання. Саме тому запровадження інвестиційно-інноваційного процесу є необхідним і ефективним інструментом в підприємницькій діяльності, оскільки стимулює розвиток фірм, і в наслідок – досягається бажаний економічний (або ж соціальний) ефект при взаємодії інвестицій та інновацій, що дає змогу активно розширювати виробництво, збільшувати прибуток, оновлювати основні засоби тощо.

Список літератури:

1. Інвестування : [Текст] / За ред. А.В. Чупіса. – Суми: Довкілля, 2004. – 248 с.

2. Василенко А.В. Інвестиційна стратегія компаній : [Текст] /А.В. Василенко. – К.: КНТЕУ, 2006. – 508 с.

3. Кривенко Л.В. Інноваційна стратегія економічного розвитку як ключовий імператив загально державної політики : [Текст] /Л.В.Кривенко//Вісник інституту економічного прогнозування. – 2004. – С. 3-8.

4. Лапко О.О. Інноваційна діяльність в системі державного регулювання : [Текст] /О.О.Лапко. – К.: ІЕП НАНУ, 1999. – С. 253.

5. Кулаєць М.М. Удосконалення інноваційної підприємницької діяльності / М.М. Кулаєць, М.Ф. Бабієнко, П.А. Лайко, П.М. Музика, О.Д. Витвицька, Є.А. Бузовський, В.А. Скрипниченко, М.М. Лучник // Економіка АПК. – 2009. – № 5. – С.76-87.

6. Світовий досвід та вітчизняна практика забезпечення розвитку інноваційної діяльності / Кабінет міністрів України. Інформаційно-аналітичні матеріали до парламентських слухань на тему: «Стратегія інноваційного розвитку України на 2010-2020 роки в умовах глобалізаційних викликів» // Економіст. – 2009. –№ 6. – С.18-27.

7. Страхарчук В.П. Інвестиційна діяльність : [Текст] / В.П. Стахарчук. – К.: Либідь, 2005. – 494 с.

Савенок Э.А.
кандидат экономических наук,
доцент, доцент кафедры
международных отношений

Почерняй А.С.
магистрант I курса специальности «Мировая экономика»

Академия управления при Президенте Республики Беларусь
г. Минск, Республика Беларусь

ДИВЕРСИФИКАЦИЯ ПРОИЗВОДСТВА КАК НЕОБХОДИМОЕ УСЛОВИЕ ПОВЫШЕНИЯ КОНКУРЕНТОСПОСОБНОСТИ ПРОМЫШЛЕННОГО ПРЕДПРИЯТИЯ

Процессы глобализации и интеграции, происходящие в современной экономике, обострили внутренние и внешние проблемы, оказывающие влияние на конкурентоспособность предприятий отрасли машиностроения, и обозначили общие слабые стороны автопроизводителей. Одной из ключевых стратегий обеспечения конкурентоспособности предприятия является диверсификация производства, которая способствует повышению эффективности производственного портфеля, что является перспективной задачей промышленных предприятий в условиях интеграционных процессов. Влияние диверсификации двойственно. С одной стороны, она открывает для предприятий возможности повысить эффективность производства, получить экономическую выгоду, а, с другой, – определяет направления реструктуризации экономики страны.

Целью данного исследования является выявление роли диверсификации производства для эффективного социально-экономического развития предприятия и совершенствование направлений процесса диверсификации производства современного машиностроительного предприятия в условиях евразийской интеграции.

В рамках поставленной цели необходимо решение следующих задач:

- дать характеристику сущности и экономической природы диверсификации производства, ее направлений;
- выявить цели и мотивы диверсификации, определить показатели ее состояния и эффективности;
- провести стратегический анализ диверсифицированной компании с использованием матричного анализа хозяйственного портфеля.

В результате научного исследования были предложены направления совершенствования процесса диверсификации ОАО «Минский автомобильный завод» – управляющая компания холдинга «БЕЛАВТОМАЗ», реализация которых позволит ослабить зависимость от колебаний конъюнктуры рынка, рационально распорядиться своими ресурсами, снизить риски предпринимательской дея-